

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigita Chrástilové v právní věci **žalobce: D. V. D.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, Františkánská 7, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 11. 2004, č. j. 60 Az 64/2004 - 46,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 64/2004 - 46 ze dne 3. 11. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 228/LE - B01 - B04 - 2004 ze dne 19. 4. 2004, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, která má spočívat v tom, že se krajský soud při svém rozhodování dopustil nesprávného právního posouzení otázky, zda je možno na stěžovatele vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy zda stěžovatelova žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Stěžovatel popisuje situaci, v níž opouštěl zemi svého původu; uvádí, že se v místě svého bydliště dostal do finančních potíží a nebyl schopen si legálně zajistit

prostředky na svoji obživu. Pokud stěžovatel žádal o zjištění práce či sociálních dávek, byl odmítnut. Právě tato skutečnost by měla být důvodem pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel dále dovozuje, že je příslušníkem sociální skupiny nezaměstnaných a že je u něj dán důvod k udělení azylu i podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Na základě právě uvedeného stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Kromě toho stěžovatel namítá i vady řízení před žalovaným, který neprovedl dostatečné dokazování, přitom na základě zjištěného stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval skutečnost, že stěžovatel má velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v zemi svého původu.

Dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Stěžovatel dovozuje, že krajský soud měl povinnost přezkoumat rozhodnutí žalovaného a proces, jenž jeho vydání předcházel, z toho pohledu, zda není stížen procesní vadou. Rozhodnutí žalovaného dle stěžovatele neodpovídá § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“).

Navíc stěžovatel namítá nesprávné posouzení splnění podmínky překážky vycestování, neboť stěžovateli v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, přitom bude-li zjištěno, že v České republice požádal o udělení azylu, bude podroben persekuci.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na skutečnost, že stěžovatelova žádost byla odmítnuta podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a proto se stěžovatel nemůže dovolávat udělení azylu podle § 12 téhož zákona. Žalovaný popírá důvodnost kasační stížnosti a navrhuje její zamítnutí.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro posouzení této právní věci rozhodné skutečnosti: stěžovatel podal žádost o udělení azylu v dubnu roku 2004 a uvedl, že zemi svého původu opustil v lednu 2001 z ekonomických důvodů a že v České republice hodlá získat doklady k pobytu a vydělat si peníze. Stěžovatel rovněž sdělil, že o udělení azylu požádal již jednou, jeho žádost však byla zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Nynější žádost stěžovatel odůvodnil tím, že zde chce ještě nějakou dobu zůstat a vydělávat peníze. Žalovaný stěžovatelovu žádost zamítl podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel požádal o udělení azylu opakovaně, a sice z týchž důvodů, pro které již jednou žádal. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou, v níž uvedl, že si je sice vědom skutečnosti, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, avšak žádá o vyslovení existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Dále stěžovatel namítl procesní vady, jichž se měl žalovaný dopustit, a sice porušení § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 6. 12. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 9. 12. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel kasační stížností míří na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost obecně přípustnou, s výjimkami níže uvedenými.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení otázky, a sice v tom, zda je možno na stěžovatele vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy zda stěžovatelova žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně, pak míří na závěr, který ani žalovaný ani krajský soud nevyslovil. Stěžovatelova žádost byla zamítnuta podle jiného písmena téhož ustanovení, a sice podle písm. d). Podle tohoto ustanovení je důvodem pro zamítnutí žádosti skutečnost, že v opakovaně podané žádosti o udělení azylu žadatel uvede skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvede skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známy již při podání předchozí žádosti o udělení azylu. Proti tomuto závěru stěžovatel ničeho nenamítá, pouze tvrdí, že mu měl být udělen podle § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu. Toto tvrzení však nenalézá své opory v žalobě, již byl vymezen rozsah přezkumu, jak jej měl krajský soud uskutečnit. V této námitce tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než aplikovat § 104 odst. 4 s. ř. s. Je-li podle tohoto ustanovení nepřipustnou mimo jiné kasační stížnost, která se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno (tedy před krajským soudem), ač tak učinit mohl, přitom stěžovateli nic nebránilo, aby námitku splnění podmínek podávaných z § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu uplatnil již v tomto řízení, není v této části kasační stížnost přípustnou a Nejvyšší správní soud se jí nemohl zabývat.

Pokud stěžovatel dále namítá vady řízení před žalovaným, který dle stěžovatele neprovedl dostatečné dokazování a nerespektoval skutečnost, že stěžovatel má velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v zemi svého původu, pak tato námitka je sice přípustná, není však důvodná. Byla-li stěžovatelova žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, pak bylo pro posouzení této věci žalovaným rozhodující, nakolik se důvody, pro které stěžovatel nyní žádá o udělení azylu, shodují s důvody, pro které takovou žádost podal již v minulosti. Míru persekuce žalovaný zkoumat nemusel. Nebrojí-li stěžovatel nyní proti samotné aplikaci § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a tvrdí-li, že se žalovaný nezabýval zjišťováním stěžovatelovy persekuce, pak tato námitka nyní nemůže být důvodnou. Žalovaný se touto otázkou zabývat neměl a nezabýval-li se jí, pak nebylo důvodu, aby jeho rozhodnutí krajský soud rušil.

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti rozsahu přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. V žalobě stěžovatel namítal toliko porušení § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Krajský soud, jehož přezkumná činnost je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. determinována včas uplatněnými žalobními body, se tedy měl zabývat toliko těmito vadami. Neučinil-li stěžovatel otázku dalších procesních pochybení, konkrétně nyní tvrzeného porušení § 47 odst. 3 správního řádu, předmětem přezkumu krajským soudem,

pak se touto otázkou krajský soud nezabýval a zabývat ani neměl. Tato námitka stěžovatele tedy není důvodnou.

Tvrdí-li stěžovatel konečně nesprávné posouzení splnění podmínky překážky vycestování, pak ani v této části není kasační stížnost důvodnou. V situaci, kdy žalovaný zamítal stěžovatelovu žádost podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neměl se zabývat otázkou splnění podmínek podávaných z § 91 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona a o konstataci existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. d) zákona zjišťovány nejsou. Tyto důvody žalovaný nezjišťoval a postupoval tedy správně. Nezjišťoval-li je ani krajský soud, nedopustil se tak stěžovatelem namítané nezákonnosti a ani v této části není kasační stížnost důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není zčásti přípustná a zčásti důvodná. V nepřípustné části se Nejvyšší správní soud kasační stížností nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a ve zbylé části ji jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu